

[Miljøministeren]

klart, men det er faktisk ikke det, der er det afgørende. Så kan man måske finde andre måder at gøre det på, hvis det endelig var sådan.

Det afgørende for mig var at få en slagkraftig miljølovgivning, som kan klare 1990'erne, og det mener jeg ikke den nuværende natur- og miljølovgivning kan. Derfor fremsatte jeg disse forslag.

Til hr. Leif Hermann vil jeg sige, at jeg er meget enig i, at det handler om ligelighed og ligestilling, og hvad man nu kan sige i de her sammenhænge, og jeg tror, man må sige, at ministeren er lige så stærk, som flertallet i Folketinget tillader ministeren at være. Det er det, det handler om. Kan der komme magt bag ordene, eller kan der ikke? Kan der, eller kan der ikke komme magt bag aftalerne?

Når det drejer sig om batteribranchen, vil jeg nok sige, at det handler altså også lidt om, at det er rimelig kompliceret, fordi der kommer genanvendelsesbatterier ind i det. Men det kan vi jo tage en nærmere diskussion om, for en række af disse ting handler jo også om, at grænserne åbnes, og at vi derfor kommer til at se miljøpolitikken i et nyt lys. Det kan vi lige så godt forberede os på nu inden 1992, og derfor er det kun nogle ganske bestemte steder, man kan lave pantordninger, gebyrordninger og afgiftsordninger, hvis ikke det hele skal skævvrides i forhold til EF.

Og så til hr. Trøjborg. Det er ikke for at please mig, hr. Trøjborg specielt skulle nævne renere teknologi, og jeg troede faktisk, at Socialdemokratiet i bredeste forstand, inklusive fagbevægelsen og hvad ved jeg, er interesseret i renere teknologi. Men lad det være!

Jeg erkender, at hr. Trøjborg var optaget af et andet vigtigt emne. Jeg synes også, det er vigtigt, at det er de folkevalgte, der træffer beslutningerne, og jeg mener også, at med denne lovgivning lægges der op til, at de folkevalgte i højere grad er i stand til at træffe de væsentlige, overordnede beslutninger og ikke bare detailbeslutningerne. Detailbeslutningerne har jeg selv været med til at træffe igennem en lang årække, og det løser altså ikke problemerne. Hvis de folkevalgte skal have indflydelse, skal det være de overordnede ting, de skal tage sig af, og det er også det, jeg har forsøgt med denne lovgivning.

Når det drejer sig om organisationerne, behøver jeg jo ikke repetere Det Radikale Ven-

stres holdning til organisationerne, hvad vi har sagt i tidernes morgen og fortsat siger: Ingen over og ingen ved siden af Folketinget. Vi mener selvfølgelig ikke, at organisationerne skal overtage lovgivningens rolle, men det er jo ikke ensbetydende med, at organisationerne ikke er vigtige i det moderne samfund. Jeg tror såmænd også, hr. Trøjborg vil give mig ret i, at de er vigtige, de er nødvendige, men de skal selvfølgelig ikke træffe beslutningerne. Og jeg har den holdning, at hvis man kan nå frem til aftaler mellem nogle organisationer og få afklaret en lang række ting, er det jo fint, for det, som de så ikke kan blive enige om, er, hvad jeg vil kalde de politiske beslutninger, vi bl.a. skal tage os af.

Det er selvfølgelig ikke fuldstændig entydigt. Man kan også finde taler, hvor jeg har været bekymret over nogle bemyndigelsesparagraffer. Jeg kan såmænd selv pege på en hel del af dem, hvis det endelig skal være, bl.a. i arbejdsmiljøloven. Da det blev en ny lov, der blev sammenskrevet, sagde jeg temmelig meget om bemyndigelsesproblemerne. Så jeg ved, de eksisterer, og jeg synes, det er en relevant problemstilling.

Netop i forbindelse med arbejdsmiljøloven stod vi med de samme problemer. Vi erkendte, at det var nødvendigt med bemyndigelser, og så fandt vi nogle måder, hvorpå man kunne udmonte disse bemyndigelser. Det er selvfølgelig også det, vi skal gøre under udvalgsarbejdet, det er klart. Jeg har ikke tænkt mig, at den til enhver tid siddende miljøminister skal skalte og valte fuldstændig frit og uafhængigt af, hvad der er af flertal i Folketinget. Det er i øvrigt umuligt. Dertil er Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg alt for opmærksomt. Så det kan såmænd ikke engang lade sig gøre.

Selvfølgelig synes jeg, vi skal finde nogle måder, hvorpå det kan foregå, men for mig er det altså et spørgsmål om, at organisationerne forhandler sig til rette med ministeriet. Det er sådan, vi har gjort her. Arbejdsmiljøloven blev behandlet på en lidt anden måde; dér var det bare organisationerne, der forhandlede sig til rette.

Når det så er sket, skal politikerne spørge: Hvad er godt, og hvad er skidt i det her, og hvor har de ikke kunnet nå til enighed? Dermed foretager de ægte politiske afvejninger på nogle af de mere væsentlige punkter uden at gå alt for meget i detaljer.